

Въведение

*Ларати, Уайоминг, САЩ
октомври, десет години по-рано*

Чакълът хрущеше под обувките на Лили Уайлдър, докато вървеше от хамбара към хижата и оглеждаше любимото си място. Конете зад нея се отправиха към коритото пред резервоара с вода, ожаднели от дългата нощ на пасището. От комина на голямата къща се издигаше дим и потъваше в чистото сиво небе. Сутринта бе хладна и слънцето току надничаше иззад планините.

А тя беше будна от часове.

На верандата я чакаше висока сянка с две чаши в ръце. Сърцето ѝ препусна при вида на Лео... Все още рошав от съня и с усмивка на уста, загърнат в анцуг и елек. Без никакво съмнение, точно това бе начинът, по който искаше да започва всеки неин ден. Още не можеше да повярва, че от днес нататък това всъщност щеше да бъде реалността ѝ. Лили изкачи тичешком трите разнебитени стъпала и се постара усмивката ѝ да съответства на неговата, а вътрешно усещаше, че не го е докосвала с дни, макар за последно това да се бе случило преди няколко часа. Меките му топли устни се притиснаха в нейните, изстудени от вятъра. Топлината на пръстите му, докоснали хълбока ѝ, взривиха фойерверки в гърдите ѝ.

— Той къде е? — попита Лили, като се зачуди дали баща ѝ си е тръгнал от ранчото, без да се сбогува.

Нямаше да е за първи път, но за първи път нямаше да ѝ пука.

Лео постави топлата чаша в ръката ѝ и кимна към будката на пазача от другата страна на реката.

— Мина по моста и каза, че отива при Ървин — отговори той. — Каза „довиждане“.

Беше ли странно, че няма представа накъде се е запътил баща ѝ и колко време ще отсъства? Дори да беше, Лили не позволи на тази мисъл да я затормози, защото далеч по-важен бе начинът, по който пулсът ѝ туптеше в ритъма на тържествена песен. Животът ѝ най-накрая започваше и някак през това лято, когато бе усвоила почти всяка тънкост от управлението на ранчото, се бе и влюбила. Любовта я изненада... Стабилна и сигурна, изпепеляваща и напориста. През първите 19 години от живота си бе възприемана като част от нечий планове, но сега с Лео тя най-накрая се бе оказала в центъра на нечий свят. Никога не се бе усмихвала толкова, никога не се бе смяла толкова свободно, никога не се бе осмелявала да желае някого толкова невъздържано. Най-близкото до това чувство бяха моментите, през които оседлаваше коня си и галопираше през фамилното имение. Те обаче бяха мимолетни, докато Лео не ѝ обеща, че ще остане тук.

Повдигна брадичка и се вгледа в лицето му. Наследил бе телосложението на баща си ирландец и чертите на японско-американската си майка. Душата му обаче си беше изцяло негова. Лили не познаваше друг толкова спокойно и стабилно стъпил на земята човек като Лео Грейди. Още не можеше да повярва, че този непоколебим мъж е склонен да зареже всичко заради нея.

За стотен път го попита:

— Сигурен ли си, че искаш да си тук?

Ранчото „Уайлдър“ бе нейната мечта. За разлика от останалите, тя искаше да го развива като къща за гости през цялата година. Със сигурност това не влизаше в плановете на баща ѝ, макар той да бе полагал необходимия минимум грижи, за да го

поддържа платежоспособно. За майката на Лили то бе просто едно от нещата, които тя с удоволствие бе загърбила. Понякога Лили си мислеше, че е прекарала целия си живот в чакане ранчото да стане нейно завинаги. И ето, вече го притежаваше, с Лео до себе си.

— Сигурен съм, Лил — отвърна той, прегърна я през раменете и я придърпа към себе си, след което се наведе и я целуна по слепоочието. — А ти сигурна ли си, че искаш начинаещ като мен тук?

— О, да! — думите ѝ почти прокънтяха в тихата утрин.

Новото ѝ жребче изцвили в далечината. Лео я погледна с обожание. Да, животът в ранчото бе нещо ново за него, но отвътре му идваше да се занимава с конете, изпипваше нещата до най-дребния детайл и тя можеше да му възлага безброй задачи. Само че не затова го искаше тук. Искаше го, защото Лео Грейди бе неоспоримо неин, *първото* истински нейно нещо, което бе имала през целия си живот.

Миришеше на свежо след душа и тя се сгуши в него, като притисна лице във врата му, търсейки полъх от потта му, мъжествения аромат, който усети да се плъзга по кожата ѝ късно снощи.

— Направих ти закуска — прошепна той в косата ѝ.

Тя се изви назад и му се усмихна с надежда в гласа:

— Кифличките на майка ти?

Това го разсмя.

— Казваш го, сякаш тя ги е измислила — отбеляза той, наведе се, прилепи устни в нейните и продължи едновременно с целувката, — а обикновено готви ориз и риба. Убеден съм, че кифличките са от „Рейчъл Рей“.

В този момент Дюк Уайлдър се появи и закричи по заскрежената трева към верандата, като само лекото потрепване на гъстите му посивяващи мустаци подсказа, че ги е видял да се натискат.

Моментът обаче отмина и погледът му се проясни. Дюк винаги беше най-щастлив в момента преди заминаването си.

Когато Лили бе малка, работата му го отвеждаше далеч, понякога чак до Гренландия, но радиусът на пътуванията му рязко се скъси, след като майка ѝ ги напусна преди седем години, при което Дюк се оказа закотвен край дъщеря си, а през летата бяха в ранчото за гости в Ларами. Тя вече бе пораснала и той най-накрая бе отново свободен да играе ролята на местната знаменитост с фикс идея да постигне детската си мечта – да намери купищата пари, които банда престъпници са скрили в пустинята преди повече от сто години.

Лили не бе единствената, която се радваше, че вече е достатъчно голяма, за да поеме бремето на семейното ранчо.

Дюк премести погледа си над рамото ѝ и тя се загледа в лицето му, докато двамата с Лео водеха някакъв разговор без думи. Понякога Лили мислеше, че почти не познава баща си. Понякога пък го четеше като отворена книга. Той не обичаше ранчо „Уайлдър“, но Лили прочете мислите му така, сякаш ги бе изрекъл на висок глас: „Това момче не прилича на каубой“.

Защото Лео не беше каубой. Беше колежанин, факир по математика и истински нюйоркчанин, дошъл в ранчото, за да работи едно лято, влюбил се и откъснал се от живота си, за да остане с Лили и след активния туристически сезон. Свит, тих и замислен, той бе пълната противоположност на Дюк Уайлдър. Само на двадесет и две, втрещен в 50-годишния мъж с репутацията на местния Индиана Джоунс и самоувереността на Джек Спароу, Лео Грейди не се сви, нито помръдна зад нея.

– Ще се оправим, Дюк – каза Лили и сложи край на момента.

– Грижи се за нея, докато се върна – нареди Дюк с поглед все още впит в Лео, така че пропусна да види вбесената физиономия на дъщеря си.

– Ще се грижа – увери го Лео.

– Няма нужда някой да се грижи за мен – напомни и на двама им Лили.

Дюк се пресегна и разроши тъмната ѝ коса.

– Разбира се, че няма, хлапе. Оставих ти бележка в трапезарията.